

Ἡ ἐπαν-εκκλησιοποίησις τῶν Ἐξορκισμῶν κατὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς Μαγείας *

Εστω καὶ μὲ ἀρκετὴ καθυστέρησι, θεωροῦμε σκόπιμο νὰ ἀναφερθοῦμε ἐν συντομίᾳ σὲ ὠρισμένες μὴ ὀρθές καθ' ἡμᾶς ἀπόψεις ἐνὸς ἐνδιαφέροντος κατὰ τὰ ἄλλα ἄρθρου τοῦ Ἁρχιμ. π. **Βαρνάβα Λαμπροπούλου** (ἐφ' ἐξῆς π.Β.Λ.), τὸ ὁποῖο ἐδημοσιεύθη πρὸ διετίας μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον: «**(Ριζικὴ) Ἀντιμετώπιση τῆς Μαγείας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ**»¹.

Στὸ ἄρθρον αὐτὸ τοῦ π.Β.Λ. γράφεται πολὺ ὀρθά, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀντιμετωπίζει τὴν μαγεία μὲ μιὰ ἄλλη μαγεία» ἐπίσης, ὅτι «ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐξορκισμῶν» δὲν «γινόταν» «ποτέ show!» καὶ ὅτι τὸ «σύνδρομο τοῦ κατ' ἐπάγγελμα ἐξορκιστῆ εἶναι νοσηρότατο σύνδρομο».

Ὁ π.Β.Λ. ἐντοπίζει τὶς ἐκτροπές αὐτές, οἱ ὁποῖες καλλιεργοῦν «τὴν νοσηρὴ μαγικὴ ἀντίληψιν γιὰ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας», κυρίως σὲ «χώρους τοῦ underground ζηλωτισμοῦ», οἱ ἅλοι δὲ αὐτοὶ εἶναι κατ' αὐτὸν «σχισματικοί»:

«στοὺς ἴδιους σχισματικοὺς χώρους εὐδοκιοῦν τὰ ἐπίσης νοσηρὰ σύνδρομα, ὅπως: τὸ σύνδρομο τοῦ αὐτόκλητου σωτήρα τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ σύνδρομο τοῦ αὐτόκλητου κριτῆ πάσης τῆς Οἰκουμένης, τὸ σύνδρομο τοῦ ἕως θανάτου ἀγωνιστῆ κατὰ τοῦ Ἀντιχριστοῦ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι καρποὶ τοῦ πνεύματος τῆς πλάνης καὶ τῆς ὑπερηφανείας. Καὶ δὲν εἶναι σύμπτωσις, ὅτι στοὺς ἴδιους σχισματικοὺς χώρους ἐντοπίζεται συχνὰ καὶ τὸ σύνδρομο τοῦ κατ' ἐπάγγελμα ἐξορκιστῆ δαιμονισμένων».

α. Ὁχι «μετὰ φειδοῦς», ἀλλὰ καθημερινὸ μέλημα

Ἐν τούτοις, οἱ βαρύτερες αὐτὲς ἐπισημάνσεις τοῦ π.Β.Λ., οἱ ὁποῖες στὴν πραγματικότητά ἀφοροῦν μερικὲς μόνο περιθωριακὰς περιπτώσεις, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται τόσοσιν *βάρος ἀναφορᾶς*, δὲν ἀντισταθμίζουν -ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνακριθειῶν- τὴν μεγάλην παράλειψιν στὶς ἀπόψεις του: ἀπουσιάζει πλήρως ἡ πρότασις *ἐπαν-εκκλησιοποιήσεως* τῶν Ἐξορκισμῶν.

Δέν θὰ ἔπρεπε ὁ **π.Β.Λ.** νὰ γράψη ἀνεύθυνα καὶ ἀτεκμηρίωτα, ὅτι δῆθεν «ἡ Ἐκκλησία πάντοτε συνιστοῦσε τὴν χρῆση τῶν ἐξορκισμῶν **μετὰ φειδοῦς**». Ὅλως τούναντίον, ἡ Ἐκκλησία ἐχρησιμοποιεῖ ἀνέκαθεν τοὺς ἐξορκισμοὺς τόσο συχνά, ὥστε *τὸ ἐξορκίζειν* ἀποτελοῦσε **καθημερινὸ** μέλημά Της: ὅταν ὑπεχώρησαν οἱ ὄχι ὀλίγοι χαρισματοῦχοι Ἐξορκισταὶ (Γ΄ αἰ.), ἡ σχετικὴ διακονία ἀνετέθη σὲ εἰδικοὺς ἐκκλησιαστικοὺς Λειτουργοὺς, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐχειροτονοῦντο πρὸς τοῦτο (μαρτυρίες Δ΄ καὶ Ε΄ αἰ.) καὶ ἐθεωροῦντο ἀνώτεροι τῶν Ἀναγνωστῶν².

Ἡ καθημερινή καὶ **συνεχῆς** (ὄχι «**μετὰ φειδοῦς**») φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τοὺς ποικιλοτρόπως πάσχοντας ἀπὸ δαιμονικὴ ἐπήρεια εἶναι προφανεστάτη ἀπὸ τὴν σὺν τῷ χρόνῳ, μέχρι καὶ τοῦ Η΄ αἰ., λειτουργικὴ διαμόρφωσις τῆς ὅλης *ἐξορκιστικῆς διαδικασίας ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, μὲ κέντρο τὴν Θεία Εὐχαριστία*.

Εἶναι, ἐκ τῶν πολλῶν μαρτυριῶν³, πολὺ ἐνδεικτικὲς οἱ σχετικὲς ἀναφορὲς τόσο τῆς ἀρχαιοτάτης Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου (βλ. *Καθολικὴ Συναπτή*), ὅσο καὶ τῆς θείας Λειτουργίας τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν (Δ΄ αἰ.), ὅπου -μετὰ τὴν προέλευσιν τῶν Κατηχουμένων- ἐκφωνοῦνται οἱ διακονικὲς αἰτήσεις «ὑπὲρ τῶν ἐνεργουμένων ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων» καὶ ἀκολουθεῖ ἡ εἰδικὴ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου εὐχή ἢ «χειροθεσία ἐπὶ τῶν ἐνεργουμένων»⁴.

β. Νὰ ἀποτολμηθῇ ἡ σταδιακὴ ἐπαν-ἐκκλησιοποίησις

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας Δικαιοδοσία, κινουμένη στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, προσεπάθησε ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀντιμετωπίσῃ -μὲ φόβο Θεοῦ, σοβαρότητα καὶ διάκρισι- τὸ ζήτημα τῶν πολυπληθῶν ἀδελφῶν μας, οἱ ὁποῖοι εἴτε δοκιμάζονται γενικῶς ἀπὸ *ἐπήρειαν μαγείας*, εἴτε εἶναι καὶ *ἐνεργούμενοι* (δαιμονιζόμενοι).

Κύριο μέλημά μας ἦταν ἀνέκαθεν ἡ *ἐπαν-ἐκκλησιοποίησις* τῶν Ἐξορκισμῶν, δηλαδὴ ἡ ἐπανένταξις τῆς *ἐξορκιστικῆς διαδικασίας* στὸ πλαίσιο εἰδικῆς Ἱεροτελεστίας, ὅπου ἡ ἐκκλησιαστικὴ Κοινότης, προεξάρχοντος τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ Ἱερατείου, προσεύχεται ὑπὲρ τῶν πασχόντων.

Ἡ εἰδική Ἱεροτελεστία περιλαμβάνει: Ἱερὰ Παράκλησι, Εὐχὲς Ἐξορκισμῶν, εἰδικὴ Ὁμιλία, χρίσιν δι' ἐλαίου, διανομὴ σχετικοῦ ἐντύπου κ.ἄ.⁵

Οἱ ἐνεργούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀνήσυχοι καὶ θορυβώδεις, δὲν διαβάζονται ὁμαδικὰ καὶ δημόσια, προκειμένου νὰ προστατευθῆ ἢ προσωπικὴ τους ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ μὴ διαταράσσεται ἡ κοινὴ θεία Λατρεία⁶.

Προκειμένου λοιπὸν νὰ ἐξαλειφθῆ πλήρως τὸ ὄντως ἀπαράδεκτο φαινόμενο τοῦ «κατ' ἐπάγγελμα ἐξορκιστοῦ», ὡς καὶ τὸ φαινόμενο τῶν «ἐξορκισμῶν show», θὰ πρέπει ἐν πρώτοις νὰ μὴ *κλείνουμε τὰ μάτια* ἐνώπιον τῆς τραγικῆς πραγματικότητος, δηλαδὴ τῆς ὑπάρξεως ἀναριθμήτων θυμάτων τῆς μαγείας, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ *ἐνεργούμενα* κατόπιν, νὰ ἀποτολμῆ ἡ Ἐκκλησία νὰ *ἐπαν-εκκλησιοποιήσῃ* σταδιακὰ τὴν *ἐξορκιστικὴ διαδικασία*.

Ἵπενθυμίζουμε, ὅτι **ἀνέκαθεν** ὅλα τὰ ἱερὰ Μυστήρια καὶ οἱ διάφορες ἱερὲς Ἀκολουθίες ἦσαν ἐντεταγμένα στὴν θεία Λειτουργία καὶ συνδεδεμένα μὲ τὴν θεία Εὐχαριστία⁷ ἢ ἀποδέσμευσίς τους ἀπὸ τὸ *εὐχαριστιακὸ κέντρο* τους ἐπέφερε τὴν φθορὰ καὶ τὴν τραγικὴ ἐκκοσμικευσί τους, τῆς ὁποίας εἴμεθα ὅλοι μάρτυρες.

Ὁ π.Β.Λ. ἄς μὴ καλλιεργῆ, ἀπρόσεκτα καὶ ἀσύνετα, ἓνα ἐπὶ πλέον *σύνδρομο*, μεταφέρων τὶς εὐθύνες, γιὰ τὸν ὑπαρκτὸ κίνδυνο ἐκ «μῆς ἄλλης μαγείας», μόνον στοὺς *γκρίζους* «χώρους τοῦ underground ζηλωτισμοῦ».

■ **Ἀπαιτεῖται**, φρονοῦμεν, περισσότερα ὑπευθυνότης, σοβαρότης καὶ θεολογικὴ εὐαισθησία...

14.9.2005 ἐκ.ἡμ.

† Ὑψωσις Τιμίου Σταυροῦ

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 328/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2005, σελ. 223-224.

1. Περιοδ. «**Διάλογος**», ἀριθ. 32/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003, σελ. 6-9 (Μέρος Α') καὶ ἀριθ. 33/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2003, σελ. 5-7 (Μέρος Β').

2. **Ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου Στεφανίδου**, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, σελ. 94-95, ἐκδ. στ', «Παπαδημητρίου», Ἀθῆναι 1998.

3. Βλ. **Γιώργου Φίλια**, «Πηγὲς καὶ ἐξέλιξι τῶν ἐξορκιστικῶν εὐχῶν γιὰ τοὺς «ἐνεργουμένους ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα»», περιοδ. «**Σύναξη**», ἀριθ. 67/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1998, σελ. 71-94.

4. ΡΓ τ. 1, στλ. 1080Β-1081Α/Διαταγαὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Βιβλίον Η', Κεφάλαια ΣΤ'-Ζ'.

5. Βλ. «**Οἱ Εὐχὲς τῶν Ἐξορκισμῶν. Ἀναγκαῖες Διευκρινίσεις**» (ἀνατυποῦται συνεχῶς ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον 1997).

6. Βλ. Ἱερὸν Κανόνα ΟΘ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

7. Βλ. **Παναγιώτου Β. Τρεμπέλα**, «**Ἡ Θ. Εὐχαριστία κατὰ τὴν συνάρθρωσιν αὐτῆς πρὸς τὰ ἄλλα Μυστήρια καὶ Μυστηριοειδεῖς Τελετάς**», Ἀθῆναι 1958, σελίδες 13 (Ἀνάτυπον).